

cultuurbeleid en het door haar gereguleerde landschap op een bijzonder zware manier.

En zo belanden we opnieuw bij de persconferentie van minister Anciaux van medio december 2001. Het is ongetwijfeld een goede zaak dat er voor de investeringen in culturele infrastructuur thans een planning op korte termijn voorligt. Die wordt echter niet gelegitimeerd door een langetermijnvisie en evenmin omkaderd door een scherpe inhoudelijke diagnose van de betrokken culturele sectoren of kunstdisciplines. Dat brengt ons weerom bij de vraag waarom de aankoop van de BSBbis-ruimte wordt overwogen. Vloeit dit voornemen soms voort uit een meer algemene analyse van de ontwikkelingsnoden van het veld van de hedendaagse dans in Vlaanderen? Zelfs wanneer dat niet het geval is, rijst de vraag hoe een eventuele danswerkplaats in Brussel wordt ingevuld, evenals naar de bevoorrechte partners. Daarvoor mag misschien alvast eens richting Kortrijk worden gekeken.

4

Eerst was er een gebouw, vervolgens kwamen de nodige werkingsgelden, en tenslotte belandde er ook nog een beleidsvisie op tafel. Eerst was er de – overigens prachtige, door S. Beel gerealiseerde – verbouwing van de Tacktoeren op het Buda-eiland, vlakbij het centrum van Kortrijk, tot een reeks dansstudio's. Vervolgens zorgde de vorige cultuurminister L. Martens voor gecontesteerde subsidies voor Dans in Kortrijk: de minister zou in de eerste plaats zijn eigen kiesdistrict hebben bevoorrecht. Ten slotte werkte Koen Kwanten (voorheen Klapstuk) na een haperende start voor hetzelfde Dans in Kortrijk alsnog een werkbaar vierjarenplan uit. Daarin is niet langer sprake van de uitbouw van een tweede productie- en presentatieplatform in Brugge of een doorgedreven receptieve werking. Mede op aanbeveling van de Beoordelingscommissie Dans opteert Dans in Kortrijk voor een 'verdiepende werking als danswerkplaats'. Die verkreeg ondertussen al enig profiel, een dat de meer algemene kanttekeningen van zonet trouwens ten dele heeft geïnspireerd.

Als werkplaats biedt Dans in Kortrijk in de eerste plaats uiteraard werkfaciliteiten: dansstudio's, en in de mate van het mogelijke ook technische ondersteuning. Werken in Kortrijk komt feitelijk neer op een residentie 'buiten het centrum' – versta: buiten Gent of Brussel. Dat tijdelijke verblijf heeft Dans in Kortrijk heel wat vergemakkelijkt door het bezit van een

eigen residentiehuis. De 'aangenomen residenten' delen dus niet alleen de Tacktoeren, maar wonen ook een tijdlang in hetzelfde huis. Het bevordert de wederzijdse belangstelling voor het werk, zorgt voor sociale netwerkvorming, en levert in het beste geval ook verder bruikbare professionele contacten op. Daarnaast betaalt Dans in Kortrijk eventueel ook een dagvergoeding aan de resident(en) uit. Die hoeven bepaald niet bezig te zijn met een nieuwe creatie: Dans in Kortrijk heeft een zeer brede invitatiepolitiek. Dansmakers kunnen in de Tacktoeren terecht voor vrijblijvend onderzoek, voor het opstarten van een nieuwe voorstelling, of voor de afwerking van een productie. Deze breeddenkendheid resulteert de facto in een interessante mix van beginnende en gevorderde artiesten, van zeg maar jonge knoeiers en mensen met ervaring. Zo wordt meteen vermeden dat de werkplaats tot een naar binnen gekeerde debutantenbiotoop uitgroeit.

Breeddenkendheid kenmerkt ook de toonmomenten die Dans in Kortrijk sinds kort onder de titel *Dans@Tack* opzet. Een toonmoment hoeft overigens niet persé in de Tacktoeren plaats te vinden – er wordt op maat van het individuele project gedacht –, en vooral moet het niet om een afgewerkt product, laat staan om een kant en klare voorstelling gaan. *Dans@Tack* wil in de eerste plaats een soort van hoogwaardige publieke klankkast voor het getoonde creëren, wat ook aansluit bij de expliciete zelfbeschrijving als danswerkplaats. De gelijknamige minifestivals richten zich dan ook vooral tot de inner circle van het danspubliek, al zijn er wel degelijk voorstellingen – eventueel in samenwerking met bijvoorbeeld de Kortrijkse Schouwburg – voor een bredere groep van geïnteresseerden. Overigens stipuleren de huidige decretale voorwaarden dat iedere dansorganisatie, en dus ook Dans in Kortrijk, in principe 12,5 procent eigen inkomsten moet halen. Dat is voor een danswerkplaats niet meteen een zinnige eis – maar die categorie is dan ook niet voorzien in het thans vigerende podiumkunstendecreet. Evenmin is een werkplaats gediend met de regel dat vijftig procent van de verkregen overheidstoelagen naar lonen moet gaan.

Dé sterkte van Dans in Kortrijk is haar positie, vooral dankzij artistiek directeur Koen Kwanten, binnen meerdere internationale netwerken. Op interregionaal vlak wordt samengewerkt met *Danse à Lille* (Rijsel, Noord-Frankrijk), op internationaal niveau is er het actieve lidmaatschap van Repérages en APAP

(Advanced Performance Arts Project). Via deze netwerken komen een deel van de gekozen artiesten als het ware binnen, en vooral gaan ze allemaal langs die deur ook weer buiten. Dans in Kortrijk geeft dus niet enkel residentiemogelijkheden aan in Vlaanderen verankerde artiesten. Evenmin houdt de steun op bij het bieden van werkfaciliteiten. De internationale contacten – Koen Kwanten is ook artistiek medeverantwoordelijk voor het *Szene-festival* in Salzburg – waarborgen tevens een snelle internationale doorstroming annex roulatie van de beginnende of jonge kunstenaars die Dans in Kortrijk een residentie aanbiedt.

Maar wie passeerde er dan tijdens de voorbije twee jaar in de Tacktoeren (en toonde vaak ook werk in het kader van *Dans@Tack*)? Het namenlijstje varieert van reeds internationaal erkende choreografen als Philipp Gehmacher of Lynda Gaudreau over performers die het stadium van beginneling al een tijdje achter zich hebben gelaten (Sarah Chase, Davis Freeman, Mal Pelo, Brice Leroux, Rebecca Murgi) tot heuse opstarters, al dan niet met danserervaring (Heine Avdal & Yukiko Shinozaki, Florence Augendre, Agathe Gizard, Varinie Canto Villa). Nogal wat namen zijn binnen de Vlaamse danscontext goed tot zeer goed bekend, maar er zitten ook relatieve onbekenden bij, zoals Gonnie Heggen & Yatsuko Yokoshi, Mía Lawrence of Gilles Duvivier & Estella Zutic. Het is hoe dan ook een bontgekleurd gezelschap, zeker vanuit het oogpunt van identiteitskaart, artistiek profiel of die zo verdomd moeilijk te objectiveren kwaliteit genaamd 'kwaliteit'.

5

Een knooppunt in een internationaal netwerk dat netwerk: zo zou je Dans in Kortrijk misschien nog het best kunnen omschrijven. De organisatie gebruikt haar gebouw daarom niet enkel als een uitvalsbasis maar tevens als een 'invalsbasis': via de residenties in de Tacktoeren wordt het Vlaamse danslandschap op het buitenland aangesloten. Net als bijvoorbeeld ieder goeddraaiend onderzoekslaboratorium is Dans in Kortrijk dan ook strikt genomen geen lokale of Vlaamse organisatie. Het gebouw van Dans in Kortrijk staat op het Buda-eiland, de werking wordt met Vlaams geld gefinancierd, maar de actieradius is sterk internationaal georiënteerd. Kortom, Dans in Kortrijk werkt voor de West-Europese danswereld en wordt daar op haar beurt door bediend – en zo hoort het ook in een 'globaal' cultuurbeleid, dat